

Dosarul nr.3ra-374/22
2-20075362-01-3ra-11042022

Prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Râșcani (jud: I. Secreieru-Coșleț)
Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (jud: A. Minciuna, V. Clima, Ec. Palanciuc)

Î N C H E I E R E

18 mai 2022

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Ala Cobăneanu
Nicolae Craiu
Nina Vascan

examinând admisibilitatea recursului depus de Serviciul Fiscal de Stat,
în cauza de contencios administrativ, intentată la cererea de chemare în judecată
depusă de Societatea cu Răspundere Limitată „LEGALBOOKING” împotriva
Serviciului Fiscal de Stat, Direcției Generale Administrare Fiscală a municipiului
Chișinău și Ministerului Finanțelor al Republicii Moldova cu privire la anularea actelor
administrative individuale și a sancțiunii aplicate,

împotriva deciziei din 15 decembrie 2021 a Curții de Apel Chișinău, prin care a
fost respins apelul declarat de Serviciul Fiscal de Stat împotriva hotărârii din data de
20 noiembrie 2020 a Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani,

c o n s t a t ă :

La data de 06 iulie 2020 Societatea cu Răspundere Limitată „LEGALBOOKING”
(în continuare SRL „LEGALBOOKING”) a depus cerere de chemare în judecată
împotriva Serviciului Fiscal de Stat, Direcției Generale Administrare Fiscală a
municipiului Chișinău și Ministerului Finanțelor al Republicii Moldova cu privire la
anularea actelor administrative individuale și a sancțiunii aplicate (f.d. 2-4).

În motivarea cererii de chemare în judecată reclamanta a indicat că, la 25 februarie
2020 de către Direcția Generală Administrare Fiscală a municipiului Chișinău a fost
emisă decizia nr. 127/299a, prin care SRL „LEGALBOOKING” i s-a aplicat amendă în
mărime de 5000 de lei pentru încălcarea regulilor de utilizare a mașinii de casă și de
control, prin efectuarea încasărilor bănești în numerar fără utilizarea mașinii de casă și
de control existente, conform art.254 alin. 1) din Codul fiscal.

Reclamanta a menționat că, decizia de sancționare a fost emisă în baza examinării actului de control fiscal nr.1-854737 din 31 ianuarie 2020, întocmit în rezultatul controlului fiscal efectuat prin metoda verificării parțiale operative, prin care s-a constatat că au fost efectuate încasări în sume bănești în numerar, fără utilizarea echipamentului de casă și de control existent, pentru serviciul de transmitere în locațiune a automobilului de model Toyota Auris cu n/î xxx, conform contractului de locațiune din 04 mai 2019, fiind admisă încălcarea art.8 alin.2 lit c) din Codul fiscal, art.18, p.3, f) din Legea contabilității și raporturilor financiare nr.287 din 15 decembrie 2017.

Reclamanta SRL „LEGALBOOKING” a relatat că, decizia nr. 127/299a din data de 25 februarie 2020 a fost contestată la Serviciul Fiscal de Stat, care prin decizia nr.118 din 26 mai 2020 a fost menținută.

Reclamanta a specificat că, organul fiscal i-a aplicat sancțiunea pentru faptul că, SRL „LEGALBOOKING” urma să elibereze bonul de casă la data de 04 mai 2019 din motiv că, atunci a fost încheiat contractul de locațiune privind darea în locațiune a automobilului de model Toyota Auris cu n/î xxx și respectiv, bonul prezentat de reclamantă din 13 mai 2019, nu este pertinent cauzei.

Reclamanta a invocat că, ținând cont de faptul că, la contractul de locațiune din data de 04 mai 2019 este anexat bonul de plată din 13 mai 2019, inspectorii organului fiscal la examinarea cazului, urmau să clarifice cu certitudine dacă au fost sau nu achitați banii de către locatar, la momentul semnării contractului de locațiune. Mai mult, în contractul nominalizat, la pct. 4.3 este indicat faptul că, la solicitarea locatarului, locatorul este în drept să accepte plata chiriei la sfârșitul perioadei de locațiune.

La fel, reclamanta a specificat că, decizia nr.127/299a din 25 februarie 2020 este întocmită în rezultatul controlului fiscal, efectuat prin metoda verificării parțiale dar nu integrale, respectiv nu au fost examinate obiectiv toate circumstanțele cauzei. Or, încălcarea legislației fiscale poate fi imputată numai la momentul achitării sumei de bani, dar nu după ce au trecut 8 luni și fără careva probe care ar confirma momentul transmiterii banilor.

Reclamanta SRL „LEGALBOOKING” a menționat că, bonul de plată din 13 mai 2020, este eliberat în momentul când au fost achitați banii pentru închirierea automobilului Toyota Auris cu n/î xxxx, când a și fost anexat la contractul de locațiune din 04 mai 2019.

La fel, reclamanta a subliniat că, bonul prezentat, unde este indicat că suma încasată este din închirieri auto, reprezintă actul justificativ care confirmă faptul că, la achitarea sumei de către locatar, pentru locațiunea automobilului de model Toyota Auris cu n/î xxx, a fost utilizat aparatul de casă și control existent.

Reclamanta SRL „LEGALBOOKING” a solicitat admiterea cererii de chemare în judecată, anularea deciziei nr. 127/299a din 25 februarie 2020 emise de Direcția Generală Administrare Fiscală a municipiului Chișinău și anularea sancțiunii în mărime de 5000 lei.

Prin hotărârea din 20 noiembrie 2020 a Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani s-a admis parțial acțiunea la cererea de chemare în judecată înaintată de SRL „LEGALBOOKING” împotriva Ministerului Finanțelor, Serviciului Fiscal de Stat, Direcției Generale Administrare Fiscală a municipiului Chișinău privind anularea actului administrativ și anularea sancțiunii aplicate. S-au anulat decizia nr. 127/299a din

data de 25 februarie 2020 asupra cazului de încălcare a legislației comisă de SRL „LEGALBOOKING”, emisă de Direcția Generală Administrare Fiscală a municipiului Chișinău și decizia nr. 118 din data de 26 mai 2020 pe marginea contestației împotriva deciziei nr. 127/299a din data de 25 februarie 2020 emisă de Direcția Generală Administrare Fiscală a municipiului Chișinău (f.d. 46).

La data de 26 noiembrie 2020 Serviciul Fiscal de Stat a depus apel împotriva hotărârii din 20 noiembrie 2020 a Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani (f.d.57-58).

Hotărârea motivată din 20 noiembrie 2020 a Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani a fost notificată Serviciului Fiscal de Stat la data de 04 ianuarie 2021, fapt confirmat prin avizul de recepție DS8000510367AS, anexat la materialele dosarului (f.d.63).

La data de 20 ianuarie 2021, Serviciul Fiscal de Stat a depus motivarea apelului împotriva hotărârii din 20 noiembrie 2020 a Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani (f.d.67-71)

Astfel, instanța de apel întemeiat a considerat ca fiind depus în termen apelul Serviciului Fiscal de Stat.

Prin decizia din 15 decembrie 2021 a Curții de Apel Chișinău a fost respins apelul declarat de către Serviciul Fiscal de Stat împotriva hotărârii din 20 noiembrie 2020 a Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani (f.d.120-129).

Pentru a pronunța această decizie, instanța de apel a indicat că, la 04 mai 2019, între SRL „LEGALBOOKING”, în calitate de locatar și Maria Rotaru, în calitate de locatar, a fost încheiat un contract de locațiune, conform căruia, locatorul a transmis, iar locatarul a primit în folosință și posesiune temporară automobilul de model Toyota Auris, cu numărul de înmatriculare xxxx, pe un termen de 3 zile, începând cu 04 mai 2019 și până la 07 mai 2019, iar plata locațiunii constituia 700 lei pentru o zi. Prin contract, părțile au stabilit că, locatorul, la solicitarea locatarului, este în drept să accepte plata chiriei la sfârșitul perioadei de locațiune. Respectiv, la 13 mai 2019, SRL „LEGALBOOKING” a emis bonul fiscal nr. 0000006801, în mărime de 2100 de lei

Instanța de apel a menționat că, la 29 ianuarie 2020, Serviciul Fiscal de Stat a emis decizia privind inițierea controlului nr. DICF-72507/29, prin care a dispus efectuarea controlului fiscal la fața locului, prin metoda verificării operative la contribuabilul SRL „LEGALBOOKING”, pentru perioada 01 mai 2019 – 31 mai 2019. În rezultatul efectuării controlului fiscal, la 31 ianuarie 2020, Direcția Generală Administrare Fiscală a municipiului Chișinău a întocmit actul de control nr. 1-854737, din care rezultă că, la 04 mai 2019 au fost încasate mijloace bănești în numerar, fără utilizarea ECC, pentru servicii de transmitere în locațiune a autoturismului de model Toyota Auris, cu numărul de înmatriculare xxxx, fiind încălcate prevederile art. 8 alin. (2) lit. c) din Codul Fiscal și a obligațiilor prevăzute de pct. 3, capitolul II din Regulamentul cu privire la aplicarea echipamentelor de casă și de control la efectuarea decontărilor în numerar și/sau prin alt instrument de plată.

Instanța de apel a reținut că, la 25 februarie 2020 Serviciul Fiscal de Stat a emis decizia nr. 127/299a asupra cazului de încălcare a legislației comisă de către SRL „LEGALBOOKING”, fiindu-i aplicată amenda în mărime de 5000 de lei, pentru încălcarea regulilor de utilizare a mașinii de casă și de control, prin efectuarea încasărilor bănești în numerar fără utilizarea mașinii de casă și de control existente, conform prevederilor art. 254 alin. (1) din Codul Fiscal. Respectiv, la 30 martie 2020 SRL

„LEGALBOOKING” a depus contestație prin care a solicitat anularea deciziei Serviciului Fiscal de Stat nr. 127/299a din 25 februarie 2020 și prin decizia Serviciului Fiscal de Stat nr. 118 din 26 mai 2020 s-a respins contestația depusă și s-a menținut decizia nr. 127/299a din 25 februarie 2020.

Instanța de apel a considerat că, soluția primei instanțe este una legală și întemeiată, iar argumentele expuse în cererea de apel au un caracter declarativ.

Curtea de Apel Chișinău a relevat că, organul fiscal a sancționat contribuabilul SRL „LEGALBOOKING” pentru faptul că, la încasarea în numerar a plății pentru locațiunea automobilului de model Toyota Auris cu numărul de înmatriculare CQP 112, conform contractului de locațiune f/n din 04 mai 2019, nu a utilizat echipamentul de casă și de control. Însă, contrar celor constatate de organul fiscal, prin înscrisurile cauzei se confirmă că, la încasarea în numerar a plății pentru locațiunea automobilului de model Toyota Auris cu numărul de înmatriculare xxx, conform contractului de locațiune f/n din 04 mai 2019, SRL „LEGALBOOKING” a utilizat echipamentul de casă și de control, eliberând la 13 mai 2019 un bon fiscal în sumă de 2100 de lei.

În acest context, instanța de apel a respins argumentul Serviciului Fiscal de Stat precum că, contribuabilul SRL „LEGALBOOKING” urma să elibereze bonul de plată la data de 04 mai 2019 sau la data de 07 mai 2019, susținând că, potrivit pct. 4.2 și 4.3 din contractul de locațiune, plata locațiunii urma a fi efectuată la data încheierii contractului sau la finele expirării termenului locațiunii. Or, sancționarea contribuabilului pentru faptul că, acesta urma să încaseze plata de locațiune la data încheierii contractului, fie la data expirării termenului locațiunii, este nemotivată, nejustificată și arbitrară, deoarece organul fiscal nu deține competențe de a se implica în activitatea economică a contribuabilului și nu poate să-l oblige ca plata locațiunii să fie efectuată la data încheierii contractului.

Instanța de apel a indicat că, obligația de plată a prețului locațiunii este o obligație a locatarului, care urmează a fi executată cu bună-credință, la locul și în momentul stabilit în contract, însă, neexecutarea obligației de plată de către locatar în termenul stabilit, nu poate fi imputată locatorului. Mai mult, organul fiscal nu a administrat nici o probă care să confirme că, locatarul a achitat prețul locațiunii la data de 04 mai 2019 sau la 07 mai 2019.

La fel, instanța de apel a respins argumentul Serviciului Fiscal de Stat precum că, prin ordonanța din 15 noiembrie 2019 s-a stabilit că, Maria Rotaru în urma achitărilor serviciilor în baza contractului de locațiune din 04 mai 2019, nu a primit bon fiscal. Or, prin ordonanța respectivă nu se confirmă în nici un mod că Maria Rotaru a achitat prețul locațiunii la 04 mai 2019.

La data de 28 decembrie 2021, prin intermediul oficiului poștal, Serviciul Fiscal de Stat a depus recurs împotriva deciziei din 15 decembrie 2021 a Curții de Apel Chișinău, iar la 15 aprilie 2022 a prezentat motivarea recursului, prin care a solicitat admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel și a hotărârii primei instanțe, în partea în care a fost admisă acțiunea depusă de SRL „LEGALBOOKING”, cu emiterea în această parte a unei noi decizii de respingere a cererii de chemare în judecată depuse de SRL „LEGALBOOKING” (f.d.131-132, 145-149).

În motivarea recursului, recurentul a menționat că, instanțele ierarhic inferioare nu au constatat și nu au elucidat pe deplin circumstanțele cauzei, fiind aplicate incorect normele de drept material și procedural.

Recurentul Serviciul Fiscal de Stat a comunicat că, la data de 31 ianuarie 2020 a fost efectuat controlul fiscal la fața locului, prin metoda verificării parțiale, la sediul SRL „LEGALBOOKING”, situat pe adresa mun. Chișinău, str. M. Cebotari, nr.37, fiind întocmit actul de control nr. 1-854737. Astfel, în rezultatul controlului s-a constatat încălcarea prevederilor art. 8 alin. (2) lit. c) din Codul fiscal, pct.3, cap. II și pct.35, alin. (1), cap. IV, anexa 3 din Regulamentul cu privire la aplicarea echipamentelor de casă și control la efectuarea decontărilor în numerar și/sau alt instrument de plată, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 141 din 27 februarie 2019, prin încasarea mijloacelor bănești în numerar, fără utilizarea echipamentului de casă și control, pentru serviciile de transmitere în locațiune a autoturismului Toyota Auris, cu numărul de înmatriculare xxxx, conform contractului de locațiune din 04 mai 2019.

Recurentul a indicat că, prin decizia Direcției Generale Administrare Fiscală a municipiului Chișinău nr. 127/299a din 25 februarie 2020, în urma examinării actului de control nr. 1-854737 din 31 ianuarie 2020, în conformitate cu art. 254 alin. (1) din Codul fiscal, SRL „LEGALBOOKING” i-a fost aplicată amendă în sumă de 5000 de lei pentru încălcarea regulilor de utilizare a mașinii de casă și de control prin efectuarea încasărilor bănești în numerar fără utilizarea mașinii de casă și de control existente.

Recurentul a specificat că, la data de 20 martie 2020 SRL „LEGALBOOKING” s-a adresat cu cerere prealabilă prin care a solicitat anularea deciziei nr. 127/299a din data de 25 februarie 2020. Astfel, prin decizia nr. 118 din 26 mai 2020 a fost menținută decizia nr. 127/299a din 25 februarie 2020.

Recurentul a invocat că, instanța de apel neîntemeiat a respins argumentul Serviciului Fiscal de Stat precum că, conform informații din Registrul mașinii de casă și control, la data de 04 mai 2019, începutul perioadei de locațiune și la 07 mai 2019, sfârșitul perioadei de locațiune, nu este indicată nici o înscriere cu privire la încasarea sumei de 2100 de lei.

Recurentul Serviciul Fiscal de Stat a indicat că, în temeiul punctelor 3.1 și 4.2 din contractul de locațiune fără număr din data de 04 mai 2019, bonul fiscal în sumă de 2100 de lei urma să fie emis la data de 04 mai 2019 sau la data de 07 mai 2019. Astfel, la materialele dosarului au fost anexate copii din Registrul mașinii de casă și control, potrivit cărora la data de 04 mai 2019 și 07 mai 2020 nu este indicată nici o înscriere. Or, această probă confirmă faptul că, la data de 04 mai 2019 și 07 mai 2020 nu a fost utilizat echipamentul de casă și de control, respectiv nu au fost efectuate înscrieri în Registrul mașinii de casă și control.

Recurentul a menționat că, bonul fiscal nr. 0000006801, emis la 13 mai 2019, ulterior perioadei stabilite de contract, nu poate fi atribuit contractului nominalizat și nu poate fi acceptat ca document confirmativ privind utilizarea echipamentului de casă și de control la încasarea mijloacelor bănești consemnate în actul de control. Or, potrivit ordonanței din 15 noiembrie 2019, Maria Rotaru a declarat că, în urma achitărilor serviciilor în baza contractului de locațiune din 04 mai 2019 nu a primit bon fiscal, iar duplicatul bonului fiscal datat cu 13 mai 2019, prezentat de către reprezentantul SRL

SRL „LEGALBOOKING” prezintă o discrepanță între datele de emiteră a bonului fiscal și achitarea propriu-zisă a serviciilor.

În conformitate cu art. 244 alin. (1) din Codul administrativ, hotărârile curții de apel ca instanța de fond, precum și deciziile instanței de apel pot fi contestate cu recurs.

Iar, conform art. 245 din Codul administrativ, recursul se depune la instanța de apel în termen de 30 de zile de la notificarea deciziei instanței de apel, dacă legea nu stabilește un termen mai mic. Motivarea recursului se prezintă Curții Supreme de Justiție în termen de 30 de zile de la notificarea deciziei instanței de apel. Dacă se depune împreună cu cererea de recurs, motivarea recursului se depune la instanța de apel.

Curtea de Apel Chișinău a pronunțat decizia contestată la 15 decembrie 2021, iar dispozitivul deciziei instanței de apel a fost notificată Serviciului Fiscal de Stat la data de 20 decembrie 2021, prin intermediul poștei electronice, fapt confirmat prin extrasul din poșta electronică (f.d.130).

La data de 28 decembrie 2021 Serviciul Fiscal de Stat a depus recurs împotriva deciziei din 15 decembrie 2021 a Curții de Apel Chișinău (f.d.131-132).

Decizia motivată din 15 decembrie 2021 a Curții de Apel Chișinău a fost notificată Serviciului Fiscal de Stat la data de 17 martie 2022, fapt confirmat prin avizul de recepție anexat la actele cauzei (f.d. 141).

La data de 15 aprilie 2021 Serviciul Fiscal de Stat a depus motivarea recursului împotriva deciziei din 15 decembrie 2021 a Curții de Apel Chișinău (f.d.145-149).

Astfel, recursul depus de către Serviciul Fiscal de Stat este în termen.

La data de 15 aprilie 2022, în adresa SRL „LEGALBOOKING”, Direcției Generale Administrare Fiscală a municipiului Chișinău și Ministerului Finanțelor al Republicii Moldova a fost expediată copia recursului depus de Serviciul Fiscal de Stat, cu înștiințarea despre posibilitatea depunerii referinței. Însă, deși Direcția Generală Administrare Fiscală a municipiului Chișinău a recepționat recursul la 26 aprilie 2022, iar Ministerul Finanțelor al Republicii Moldova la 22 aprilie 2022, conform avizelor de recepție DS8006618357AS și DS8006618356AS, anexate la materialele dosarului, nu și-au valorificat dreptul lor procedural și nu au depus referințe (f.d.169-171).

Totodată, la data de 12 mai 2022, prin intermediul poștei electronice, SRL „LEGALBOOKING” a depus referință la recursul Serviciului Fiscal de Stat, prin care a solicitat respingerea recursului (f.d. 173-175).

Examinând temeiurile invocate în recursul depus de Serviciul Fiscal de Stat, în raport cu actele cauzei, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție îl consideră inadmisibil, din următoarele motive.

În conformitate cu art. 246 alin. (1) din Codul administrativ, Curtea Supremă de Justiție examinează din oficiu admisibilitatea cererii de recurs. Dacă este inadmisibil, recursul se declară ca atare printr-o încheiere, iar în acord cu alin. (2) din art. 246 Cod administrativ, recursul se declară inadmisibil în special în cazurile enumerate la literele a)-f). Din analiza acestor prevederi, rezultă că admisibilitatea/inadmisibilitatea recursului, în special, nu se limitează doar la temeiurile menționate ci urmează să însușească în condițiile Codului administrativ exercitarea efectivă a unui control de legalitate, veritabil bazat pe temeiuri concludente și serioase.

Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține cu valoare de principiu jurisprudențial, că sintagma „în special” denotă caracterul neexhaustiv al temeiurilor de inadmisibilitate și în același timp oferă un drept exclusiv al instanței de recurs de a filtra cererile de recurs care nu prezintă o motivare suficient de serioasă și care pe cale de consecință nu pot însuși un eventual succes rezultat din examinarea cererii în completul de 5 judecători.

În această ordine de idei, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ reține, că Codul administrativ dezvoltă nu doar caracterul nedevolutiv al recursului dar și cerința de seriozitate a cererii din perspectiva invocării unor veritabile și esențiale încălcări de drept procedural și material capabile să răstoarne deciziile instanței de apel contestate sau, după caz, hotărârile Curții de Apel ca primă instanță într-o eventuală examinare în fond și invocare ex officio a erorilor de drept.

Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ notează că pentru a trece testul de admisibilitate, cererea de recurs trebuie să conțină o motivare convingătoare și întemeiată în condițiile nominalizate mai sus. Acest argument rezultă și din particularitățile de formă ale reglementării recursului în Codul administrativ și anume din sintagma „motivarea recursului” de la art. 245 alin. (2) din Codul administrativ. În consecutivitate, motivarea cererii de recurs în circumstanțele expuse se referă la formalitățile pe care trebuie să le întrunească cererea în vederea rezistării testului și filtrului de admisibilitate.

De asemenea, Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție accentuează că admisibilitatea recursului trebuie privită și în contextul rolului și funcției legale a instanței judecătorești supreme care constă, în special în asigurarea și interpretarea uniformă a legilor la examinarea cauzelor de contencios administrativ. Astfel, motivarea oricărei cereri de recurs trebuie să țină cont pentru a trece filtrul de admisibilitate și a avea succes, de aceste însușiri de ordin legal fundamental.

În acest sens, CtEDO în jurisprudența sa constantă statuează că dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicit admise [Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230]. Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45). Curtea a mai reiterat că modul de aplicare a articolului 6 procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective, urmând de ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (Botten v. Norway, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-1, p. 141, § 39). La fel, conform jurisprudenței CtEDO, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (a se vedea Helmers c. Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În circumstanțele menționate, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a declara inadmisibil recursul depus de Serviciul Fiscal de Stat.

În conformitate cu art. 230 și art. 246 din Codul administrativ, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

dispune:

Recursul depus de Serviciul Fiscal de Stat se declară inadmisibil.
Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Ala Cobăneanu

Judecătorii

Nicolae Craiu

Nina Vascan